warjutab tõe ſanna ärra. Agga üllem aſſi on ikka ſe, mis Jummala pühha ſanna meid õppetab, ütteldes: „Iſſand on kättemaksja keige nendeſinnaste asjade pärraſt.“ — Oh õnnetumad lapſed, kes neljandama käſſo keelduſt ni tuima ſüddamega ülleastuwad ehk tiggeda melega ſedda mikski ei panne! Oh õnnetumad laste wannemad, kes niſugguſt kibbedat kättetaſſumiſt omma laste käeſt katsta ſawad! Se tulleks neile üsna raskeks pölweks, kui teiſed neile pitkaid ello päiwi ſowikſid, ja kui pühha ello ja ſurma Wallitſeja ſeäl üllewel ſedda ſowimiſt töeks tecks, olgo ſiis et ſe pitk nuhtlus neile hinge õnnistuſſeks tulleks

Üks tõſſine ja jummalakarttik mees, kes Ma-rahwa heaks üht tarwiliſt ja mõnnuſt ramatud laste targa ning moiſtlikko kaswatamiſſe pärraſt ſaksa kele on wäljaannud, ſe juttuſtab ommas ramatus middagi, mis need peawad ennestele kindlaste

tallele pannema, kes ſelle raske ſü peäl on, et pigiſtawad ommaid ellatand wannemaid häbbematta ja armetumal wiſil. Selle nimmetud ramato ſeeſt loeme, et ühhel maial üsna nörgaks läinud iſſa ſai hopis pilkamiſſe wiſil ſeäl tiggeda laste käeſt petud. Se willets wannake ei tohtind mitte teiſtega ühtlaſe ſõma laua jures mahhaiſtuda, waid piddi toa nurkas ſeisma, kus temma kaſſinal wiſil omma weddalat leent ühhe kullund pörſade künna ſeeſt, mis jo olli körwale wiſſatud, piddi kätte ſama. Ühhel päwal astus perremehhe poeg, kahheteiſtkümne aastane pois, iſſa jure, tõi omma piſukeſt kirweſt temma kätte ja pallus, ſedda heaste terrawaks ihhutada, ſeſt et ſe lähhäks temmale tarwis ühhe pakſo pu tõ pärraſt. Iſſa küſſis, mis tõ ſe piddi ollema, ja poeg wastas: Se weikene künna, misga ſe wannake ſeäl nurkas omma leent kätte ſaab, lähhäb temmaga ühtlaſe otſa, ſeſt et

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 29